

„I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim“ (Mt 6, 12)

Reč života za ovaj mesec preuzeta je iz molitve „Oče naš“ koju je Isus naučio svoje učenike. To je molitva koja je duboko ukorenjena u jevrejskoj tradiciji. I Jevreji su Boga nazivali i nazivaju „Oče naš“.

Pri prvom čitanju, zatekle su nas reči ove rečenice: možemo li da tražimo od Boga da nam otpiše naše dugove, kao što grčki tekst sugeriše, na isti način na koji to i sami činimo onima koji imaju dug prema nama? Naš kapacitet za praštanje je uvek ograničen, površan, uslovljen.

Da se Bog prema nama ponaša po našoj meri, bila bi to prava osuda!

„I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.“

Međutim, to su važne reči koje izražavaju pre svega svest o potrebi Božjeg oprostjenja. Sam Isus ih je poverio učenicima, a samim tim i svim hrišćanima, kako bi se putem njih sa jednostavnošću srca obratili Ocu.

Sve dolazi od našeg otkrića da smo deca u Sinu, braća i oponašatelji Isusa koji je prvi učinio svoj život putem sve potpunijeg prijanjanja, u ljubavi, volji Očevoj.

Tek pošto smo prihvatili dar Božiji, njegovu ljubav bez mere, možemo tražiti sve od Oca, čak i da budemo sve sličniji njemu, pa i u sposobnosti da praštamo svojoj braći i sestrama velikodušnog srca, dan za danom.

Svaki čin praštanja je slobodan i svestan izbor, koji se uvek mora obnavljati poniznošću. To nikada nije navika, već zahtevno putovanje, za koje nam Isus traži da se molimo svakog dana, kao za hleb.

„I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.“

Koliko puta su nam ljudi sa kojima živimo: u porodici, u komšiluku, na radnom mestu ili studijama, naudili? Tada nam je teško da ponovo uspostavimo pozitivan odnos sa njima. Šta treba da uradimo u tom slučaju? Možemo moliti za milost da oponašamo Oca:

„[...] Ustanimo ujutru sa potpunom „amnestijom“ u srcu, sa ljubavlju koja sve pokriva, koja ume da prihvati drugog takvim kakav jeste, sa njegovim ograničenjima, njegovim poteškoćama, baš kao što bi postupila majka sa detetom koje pogreši: uvek ga opravdava, uvek oprašta, uvek se nada u njega... Pridimo svakome gledajući ga novim očima, kao da nikada nije imao te mane. Svaki put počnimo iznova, znajući da Bog ne samo da prašta, već i zaboravlja: to je mera koju traži i od nas“.[\[1\]](#)

To je uzvišeni cilj, ka kome možemo ići uz pomoć molitve.

„I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.“

Cela molitva Oče naš tada ima perspektivu „mi“, perspektivu bratstva: molim ne samo za sebe, nego i za druge i sa drugima. Moja sposobnost praštanja je podržana ljubavlju drugih, a s druge strane, moja ljubav može da oseti svojom grešku brata: možda to zavisi i od mene, možda nisam uradio svoj deo da bi se drugi se osećao dobrodošao, shvaćen...

U Palermu, italijanskom gradu, hrišćanske zajednice žive intenzivno iskustvo dijaloga, koje zahteva od njih da prevaziđu poteškoće. Bjađo i Zina pričaju: „Jednog dana nas je prijatelj pastor pozvao da posetimo porodice iz svoje Crkve koje nas nisu poznavale. Poneli smo nešto hrane da podelimo za ručak, ali te porodice su nam jasno stavile do znanja da nismo dobrodošli. Zina ih je ljupko ponudila da probaju neke od specijaliteta koje je ona kuvala i na kraju smo zajedno ručali. Posle ručka su počeli da ukazuju na mane koje su videli u našoj Crkvi. Ne želeći da ulazimo u verbalni rat, rekli smo: koji nedostatak ili razlika između naših Crkava može da nas spreči da ljubimo jedni druge? Navikli na česta dokazivanja, začudili smo ih i razoružali takvim odgovorom i počeli smo da pričamo o jevanđelju i onome što nas spaja, a što je svakako mnogo više od onoga što nas deli. Na rastanku, nisu želeli da odemo. Tada smo predložili da izmolimo Oče naš, pri čemu smo snažno osetili Božije prisustvo. Naterali su nas da obećamo da ćemo se opet vratiti jer su nameravali da nas upoznaju sa ostatkom zajednice i to se nastavilo svih ovih godina.“

[1] K. Lubik, Reč života, decembar 2004.